

КОФИ АЊИДОХО

АКОФА

АКОФА

Блевуу

Блевуу... Блевуу... Акофа... Блевуу...

Речи су птице: лете пребрзо и предалеко
за ловчев циљ. Речи су Ветри:
понекад нежно залахоре над осмесима
што их наша срца носе од радости. Хладе зној
над обрвом Грознице. Уљуљукују наш ум
е да почине на меким грудима Земље.
Ипак тако рано – прерано речи постају луди снови
олуја: завијају кроз пећине кроз радости
до у светилишта Громова. Остављају Духа
Страже пред вратима сећања. Стога
нежно... нежно... Акофа, нежно...
води рачуна о томе какве слике живота
твој језик може да изрезбари
по вашарима изнурених Душа

НУЊА

Ха... ха... ха... ха... ооо... иии

Допустите да мало смејем
јер ми срце заигра у малом плесу радости.
Твој језик брата наш је лахор праскзорја
што шири мир над страхом сирочади уочи
дана али најмлађи син мужа моје мајке
не једе со и ствара јој бол под грудима.

Знам да си видео свет кроз прозоре
у твојој школи и веле да ти је поглед оштар.
Али ти си само наш драги учитељ.
Видех свој месец на многим небесима пре но
што је твоје сунце дигло главу над нашим облацима.

Молим те молим те немој се мрштити и подсмевати ми се у лице.
Не поричем да чак и дете може имати мудрост.
Али мудрост детета је комад разбијеног крчага
у песку.
Малишан може да тврди да је његов
да га држи на грудима и бори се у двобоју да га задржи.
Ипак, уза свеколико му лудо задовољство
то је само одломљени комад.

Ово дете – власник великог блага
шта може рећи о ономе што је постало
од преосталих крхотина? Како
би могао описати облик Крчага
препуклог што је изгубио снове које је кувао

за колико празника за колико Месеца?
И ко би могао бити Грнчар?

И Глава која је прва носила слику

оног крчага Руке које су дале ту слику
свету шта је могло бити с њима?

Дакле видиш ли мајчино главно дете?

Не постоји апсолутно знање

до својеглавости животних странпутица.

Ови моји мали штапићи маниоке

оставили су трага на неколико животних колосека.

Али ствар коју лових заменила му је ноге за крила
а ја сам ловац пристигао кући са котарицом пуном
дивљих прича о томе како данас лонац за кување
мора спавати са устима надоле углу старе кухиње.

ДАДА

Сећам се како ме је мајка спустила на крило
и испијала радост из мојих очију
усана неспретно сложених у
руб осмеха који се ниједном није
расцветао у помамне латице радости.

Са дечјом обилном вером у живот
и препун свет врискао сам
раздраган да би научио њен осмех да цвета.

Али сада са свим овим пукотинама у вери
иза Мајчиног осмеха радости љубави
видим то стрниште радости
посечене усред цветања.

Посуда у којој је крчкала своје снове

пала је и расула се у прах а она је трагала
за изгубљеним детињствима зоре моје лепоте.

ТУГБЕЦЕВИ

Добро се сећам доласка те зоре.

Како сам се пробудио из несташног сна
безбрижног детета и открио
нежни сан склупчан на мом кревету

њену главу на мојим грудима уместо јастука.

Добро сам је обавио око свог зрелог струка
да држи моју малу тканицу страсти.
И када сам закорачио у свет изван наше куће
ухватио сам зору лепоте како вири преко наше оgrade
кријући се иза дрвећа иза наше куће иза
ствари које се крију иза тих сенки у нашим мислима.

Још увек поспан зевнух
и наклоних се у лук а
стреле из мојих груди гађале су зору
и уловиле лепотицу у пубертетском плесу
у обредној гозби сна и зоре и наде.

И добро памтим о да сећам се
а како и да заборавим све те ране
јутарње радости провлачења кроз росу
да својим брбљањем пробудимо реку
шапћући задиркујуће трачеве о
глупости дечака који су мислили
да им је глас већ довољно снажан
да поднесе додељену им тежину терета.

Понекад бисмо причали и о смешним старцима
осињег струка што стално постављају
бескорисна питања и шаљу досадне поздраве
твојим родитељима лукаво жмиркајући на
ствари превише свеже за њихов укисељени укус.

ЦИЦА

Затим смо наравно расправљали о учитељима
Тим учитељима у школи. Сви смо се сагласили
да стварно могу бити смешни. Мислим понекад.

Био је тамо онај велики човек Масита Матијаси лично.

Рече да је ишао у *колеж* тамо негде горе

у планинама Аmezдофе. Онда је опет ишао
у други *колеж* све више и више по ланцу
планина старог Акропонга или то беше Абетифи?

Сад већ не могу да кажем. У сваком случају било је
на планинама. Тако да кад се спустио
до свог села глава му беше пуна небеса.

Причао је о Маву Јехови без гутања пљувачке.
Можда му је Маву био деда.

Што се енглеског тиче говорио га је боље него Ако
Понекад су му зенице лицкале бомбастичне речи
скотрљане низ језик у ону јарећу браду.
А некад би му те фрфљаве речи падале низ стомак.
Имао је трбух жапца и док би говорио увек
је подизао своје прастаре *йалијалоне*.

Превела с енглеског
Вера Хорвајт